

Gertrudis, en una foto promocional del seu nou disc ■ PROMO ARTS MUSIC

El grup de la Garriga abraça un so 'més contundent' a 'No em dona la gana', el seu vuitè treball d'estudi

Dolça Gertrudis

Guillem Vidal
BARCELONA

Quan, l'any 2016, amb *Ara volo alt*, van reaparèixer després d'un període de cinc anys de silenci, estaven envaïts pel dubte. "No sabíem què passaria", admet Xavi Freire. "No descartàvem haver de tornar amb la cua entre cames." Tres anys i dues gires després, Gertrudis, però, no únicament ha trobat un espai propi en l'atapeïda escena festiva catalana, de la qual poden presumir de pioners tot i la se-

va relativa joventut, sinó que viuen, segons assegura Xavi Ciurans sense embuts, el seu "moment més dolç". "Hem pogut fer el nou disc amb calma, i els inputs que ens arriben són que tindrem un any de molta feina", rebla Freire.

El vuitè disc del grup de la Garriga s'anomena *No em dona la gana* (Promo Arts Music Records) i, a més d'una de les cançons de més èxit de la seva trajectòria –*Bon dia, vida*–, s'hi inclouen 11 temes més amb què, en qüestions de so, Gertrudis, su-

pervisats per Roger Rodés, productor de Macaco i Estopa, va imposar-se fer un salt endavant. "Volíem un so contundent, en sintonia amb el que sona actualment. Vas en furgoneta i escoltes grups com ara Zoo, entre altres companys de professió, i entens que no et pots quedar enrere", admet Ciurans, que ha aconseguit, després d'insistir durant anys als seus companys de grup, tenir en directe una petita –i femenina– secció de vents.

No em dona la gana, en

el títol, apel·la tant a la llibertat estilística del grup ("vam estar molt temps en què si no fèiem rumba se'ns deia que no sonàvem a Gertrudis, i en aquest disc hem volgut fer les coses perquè sí, sense més explicacions", diu Freire) com al context polític del país: "Mai no hem estat un d'aquests grups que actua davant d'una bandera, però s'han traspassat tants límits quant a llibertat d'expressió i repressió que obviar aquesta situació hauria estat un autoengany." ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Woolf-Txèkhov

Mrs Dalloway

Directora: Carme Portaceli
14 de desembre (fins al 4 de gener) a la Sala Gran del TNC

L'adaptació d'aquesta novel·la de Virginia Woolf, a càrrec d'Anna Maria Ricart i sota la direcció de Carme Portaceli (que ja van signar una molt intensa producció al Teatre Lliure amb *Jane Eyre*), ensenyen una dona que respira un aire ibsenià (*Casa de nines*) i un cert regust de Txèkhov (*Les tres germanes*). És

una dona que ha triat marit per poder sentir-se lliure, però renunciant als amors de joventut, que intuïa molt més sincers. En realitat, en la immensa Sala Gran, amb una Blanca Portillo incommensurable (que només troba rèpliques en la mateixa sintonia de veritat amb el personatge de l'escriptora, interpretada per Gabriela Flores), aquesta dona exposa una soledat, desesperada, que és universal. Tant les noies com les dones i els homes pateixen d'aquesta desolació, que pot connectar amb els *Dies feliços* de Beckett. Com si aquesta Clarissa, en una generació posterior d'una societat extingida per la destrucció de les Guerres Mundials, s'hagués transformat en la Winnie de l'autor irlandès.

La posada en escena és pulcra. Amb escenes corals però en què, sovint, els personatges queden glaçats com si només respirés la consciència

Blanca Portillo és l'amfitriona ■ SERGIO PARRA

d'aquesta Clarissa despreocupada, aparentment feliç, però que, just aquell dia de la festa, s'adona de la profunditat de la seva buidor. La música en directe dona un complet espai sonor que encara s'arrodoneix amb dues cançons de la filla (que procura traspassar les ganes de compartir i de fer festa amb el públic). S'aprofita tota l'amplada i bona part de la profunditat. Només una cortina que es va desplaçant permet transformar la sala amb una terrible metàfora: la veritat s'amaga darrere les ombres. Tothom se sent contínuament observat per la societat que condiona les accions. El text de Woolf va molt més enllà de la soledat de la protagonista. Ho són tots (elles i ells). Una manera intel·ligent d'entendre el feminisme, però que no commou probablement per una distància amb el públic i un text massa cerimoniós, tot i voler portar-lo a l'actualitat.

Pessebre Vivent dels Prats de Rei

REPRESENTACIONS

Dies 26 i 29 de desembre de 2019 i 1, 6 i 12 de gener de 2020
a 2/4 de 7 de la tarda.

(venda d'entrades a partir de les 6 fins a completar l'aforament)

Venda anticipada d'entrades al web www.acrsigarra.cat/pessebreprats

Organitza AGRUPACIÓ CULTURAL I RECREATIVA SIGARRA

pessebreprats@gmail.com

686 169 781 / 639 126 455

